

Dan zal ten een of andere tijd een nieuwe organisatie moeten worden geboren die dat wel kan, en alle elementen van werkelijk objectief socialistisch willen, voelen en denken bijeen brengen.

A. B. SOEP.

Noot van de redactie. Wij zijn het niet in alle deelen eens met dit stuk en komen in een volgend nummer er op terug.

Productie en Politiek.

De oude en nieuwe tactiek.

W. A. H. De oude tactiek der sociaal-democraten in het tijdperk van voor den wereldoorlog baseerde zich op het beginsel dat de strijd der arbeidersklasse voor hervormingen zoodanig moest worden ondersteund dat daardoor het klassebewustzijn werd opgewekt.

Internationaal is dit ontwaard in een louter politiek-parlementaire strijd van de sociaal-democratische partijen. Slechts een keur van socialistische strijders heeft in alle landen het beginsel, dat aan dien strijd voor hervormingen ten grondslag lag en dat voor de revolutionaire socialistischen het doel was n.l. de bewustwording van de massa van haar macht om het socialisme te vestigen, vastgehouden.

Indien wij vroeger vochten voor het algemeen kiesrecht, dan spraken wij daarmee duidelijk uit een revolutionair stuk klassenstrijd te willen voeren tegen het kapitalisme en grepen daartoe als organisatiemiddel, als bindmiddel deze leuze aan om de anti-kapitalistische elementen te vereenigen in den strijd tegen het kapitaal en zijn voorrechte positie. Wij hebben als revolutionairen elke waarde van de hervorming ontkend, indien deze door de bourgeoisie wordt gegeven in ruil voor meerdere afhankelijkheid aan het kapitalistisch Staatsgezag. M. a. w. hebben we de invoering van het algemeen kiesrecht niet als een stap voorwaarts beschouwd toen dit werd geschonken als de belooning voor het toestaan der mobilisatiecredieten, de hooger opgevoerde willigheid van de arbeiders om zich aan de militaristische heerschappij te onderwerpen en dus in ruil voor rechten meer kanonnenvleesch voor de instandhouding en bevestiging van den kapitalistischen staat te leveren.

Het leidend beginsel dat de revolutionaire socialistischen in elken strijd om hervormingen naar voren brachten was steeds gericht op het begrip en bewustzijn in de massa naar zelfstandige strijd voor het eigen doel n.l. door omverwerping van het kapitalisme tot socialisme op te wekken en te organiseren. In elken strijd voor hervormingen trachtten wij daarom vroeger het gevoel van onrecht in de massa op te wekken en zoodanig in den strijd toe te spitsen, dat daardoor de worsteling van klasse tegen klasse, van proletariërs tegen bezitters tot uitdrukking kwam. Deze oude tactiek was juist. Zij kwam dus feitelijk hierop neer dat men niet volstaan kan met het woord revolutionair voor de toekomst, maar dat men inderdaad ook revolutionair moet zijn in den dagelijkschen strijd der arbeidersklasse, welke strijd zich direct aanknoopt bij de kapitalistische werkelijkheid. De leuze was daartoe middel, het socialisme doel.

Deze oude tactiek heeft de scheiding gebracht tusschen de reformisten en de revolutionairen. De reformisten beschouwen de strijd van hervorming als middel en doel, de revolutionairen gaan daarentegen van het standpunt uit dat een bereikte hervorming alleen iets betekent als zij bereikt wordt, zonder eenige concessie in econo-

misch, militair of politiek opzicht aan de bourgeoisie.

Deze oude tactiek om bij de leuze voor de hervorming direct bij de kapitalistische werkelijkheid aan te knopen verlamde de revolutionaire spontane geest onder de arbeiders. Toen de leiders der sociaal-demokratie de aanknooping bij de kapitalistische werkelijkheid zoo ver dreven, dat zij hare geheele organisatie inrichtte en toespiste op de parlementaire werkzaamheid der gesloten partijverbonden werd daardoor deze oude tactiek in hare toepassing geheel door den geest der kapitalistische werkelijkheid beheerscht.

In plaats dat nu de arbeidersklasse het kapitalisme ging beheerschen door haren strijd, beheerschte de kapitalistische geest de organisatie van deze strijdende arbeidersklasse. Verbeteringen zijn door het proletariaat niet bereikt dan in ruil voor kanonnen en gewillig kanonnenvleesch, voor bereidwilligheid „aan burgerlijke imperialistische idealen en hebben dus het proletariaat voortdurend verzwakt totdat aan den vooravond van Augustus 1914 het niet in staat bleek haar organisatie voor eigen klasseoelinden mobiel te maken.

Het vraagstuk van de leniging van den direkten nood en de noodzakelijke hervormingen is door den wereldoorlog in een geheel andere verhouding gekomen. De vraag is nu of inderdaad de tijd gekomen is dat het proletariaat werkelijk op de betere en juistere wijze de strijd voor hervormingen zal kunnen en moeten voeren. De oude tactiek heeft niet bij de massa de revolutionaire aktie in den dagelijkschen strijd voor verbeteringen kunnen tot stand brengen. Zal nu in deze nieuwe verhoudingen door dezen wereldoorlog deze oude tactiek wel beter en juist kunnen worden toegepast of zal een geheel nieuwe tactiek zich uit de kapitalistische werkelijkheid moeten ontwikkelen?

De arbeiders hebben het recht van ons te eischen dat een duidelijk antwoord op deze vraag gegeven wordt. Naar mijn meening is maar één antwoord mogelijk en wel in dezen zin, dat de geheele strijd der arbeidersklasse inderdaad door een nieuwe tactiek alleen naar de overwinning kan leiden. De oude tactiek baseerde zich geheel en al in haar praktijk van den dagelijkschen klassestrijd op het voorhanden zijn van de situaties der kapitalistische werkelijkheid, verschillend naar de verhouding der nationale bourgeoisie.

Dat was niet anders mogelijk om de eenvoudige reden, dat geen ander aanknooppunt dan deze kapitalistische werkelijkheid aanwezig was. Sinds de proletarische revolutie in Rusland de organisatie van de socialistische samenleving heeft gebracht is de perspectief der strijdende proletariërs gansch anders. De eenige kapitalistische werkelijkheid van de oude tactiek is niet meer het eenige bestaande. Er is thans een socialistische werkelijkheid in volkomen tegenstelling tot deze kapitalistische. De greep naar de macht van het proletariaat, het doel dus waarmee elken strijd voor sociale hervormingen door de revolutionairen aard ondersteund is door de voorhoede van het internationale proletariaat gedaan. De eenige strijd die de arbeiders thans rest is die van de internationale solidariteit met hunne russische kameraden en de duidelijke uitspraak dat het proletariaat alleen vertrouwt op de kracht van deze solidariteit om de noodige hervormingen voor hare klasse te bereiken.

Het spreekt vanzelf dat bij dieper nadenken deze nieuwe verhoudingen waarin het proletariaat van alle landen tegenover het russi-

sche proletariaat staat, het geheele vraagstuk der te voeren tactiek ligt opgesloten. De eenige betrouwbare kracht die ook werkelijk de revolutionering der massa kan tot stand brengen en die achter elken eisch van het proletariaat moet staan is die van de internationale solidariteit met de Russische Rode Republiek.

Vandaar dat het niet voldoende is om te zeggen dat men naast den strijd voor direkte verbeteringen ten opzichte van de distributie der levensmiddelen enz. ook de steun voor deze Russische Republiek wil. Niet naast het een dit andere, maar alleen door dit andere, de direkte propaganda en solidariteit met de Russische Republiek is het mogelijk de bevrijding van het proletariaat uit deze periode van ellende en hongersnood werkelijkheid te doen worden.

Zoo is het standpunt van de nieuwe tactiek in de arbeidersbeweging. In onze gedachten moet geen plaats meer zijn voor een strijd der arbeiders die aanknoopt bij deze kapitalistische werkelijkheid, voor ons geldt alleen de aansluiting bij de socialistische werkelijkheid als het eenige middel om de ellende der imperialistische verhoudingen werkelijk te vernietigen en achter den strijd der leiders voor elke proletarische klasseleus is slechts die macht voor ons van betekenis die ook inderdaad de volkomen solidariteit met de Russische Republiek voor alles wil stellen en niet ook wel genegen is deze revolutie bij gelegenheid te verdedigen.

De verdediging van de Russische revolutie moet in de tactiek van den strijd voor de direkte eischen van elke arbeidersklasse van elken nationalen strijd duidelijk en klaar naar voren komen. Elke andere strijd is een steun voor een van de beide imperialisme, elke andere tactiek is niet revolutionair omdat het de gelegenheid van het proletariaat om zijn strijd tegen de nationale bourgeoisie internationaal met de daad te maken, voorbij laat gaan en ondertusschen het nationalistisch bolwerk helpt versterken en zoodoende zich laat afkopen voor schijnbare direkte voordeelen, in wezen voor het imperialistisch nationale der bourgeoisie.

Onze taak is het dus overal in de arbeidersbeweging dezen strijd der arbeiders voor directe verbeteringen ten scherpste te bestrijden als deze niet gaat in volkomen aansluiting met de solidariteit der socialistische werkelijkheid in Rusland. Daarom hebben wij ons direkt tegen Kolthek en zijn trawanten gekeerd toen bij deze „Russische ziekte“ van ons met zijn hollandsche wellustigheid te lijf wilde gaan.

Een dergelijke tactiek betekent de eenheid van het internationale proletariaat ook in de binnenlandsche politiek voor alles stellen. Een dergelijke tactiek verheft de strijd der arbeidersklasse ver boven het nationale spelletje dat de heeren burgerlijke politici er van maken.

Onze taak is dus het steunen van elken dagelijksche praktischen strijd der arbeidersklasse zoodanig dat daardoor het solidariteitsgevoel met de Russische Republiek wordt opgewekt en de macht in de produktie en politiek als het eenige middel wordt aangegrepen om het lot der geheele proletarische massa te kunnen verlichten.

Het stellen van leuzen wordt daardoor overbodig. Het gaat om de macht.

ABONNEERT U OP DIT BLAD.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Administratie: Rembrandtstraat 434.
Redactie-Adres: Acaciastraat 103,
DEN HAAG.

1e Jaargang No. 13

:: 21 Dec. 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losse N°s. 5 cent

INHOUD: 1. Noodkreet. — 2. Congresindrukken. — 3. Collectief uittreden. — 4. Produktie en Politiek. — 5. Een verklaring van de redactie. — 6. Imperialistische tendenzen in het N.A.S. — 7. De Nieuwe Tijd. — 8. De ijverige Kolthek — 9. Verkiezing Redactie.

Noodkreet!

Ons te halfjaar is met dit 13e nummer compleet: en daarmee zitten we dik in de schuld. Zal onze krant regelmatig verschijnen, dan moeten de middelen gevonden worden om het tekort te dekken. En waar ons onafhankelijk blad voor arbeiderspolitiek er moet zijn, daartwifelen wij niet of ieder zal zich inspannen voor een bijdrage.

Zend deze, GROOT OF KLEIN aan Mej. A. v. Onsen, Rembrandtstraat 434, Den Haag; maar ZONDER UITSTEL. Wacht niet tot men u komt vragen, maar steunt NU.

Redactie.

Congresindrukken.

(B. L.) Wat te zeggen van het congres der S. D. P. te Leiden? Dat het een congres was, waarin door de slapheid van de afdeeling-afgevaardigden de macht der leiders, Wijnkoop en v. Ravesteijn, des te steviger is geworden. Het volkomen gebrek aan doorzettungsvermogen en vasthoudendheid van een Coerman uit Bussem, toont dit duidelijk aan. Hij toch had een motie gesteld, waarin o. m. de kamerfractie der S. D. P. verplicht werd om te strijden tegen het Amerikaansche imperialisme! Door v. Schie, de brave Wijnkoopersknecht uit Leiden, door van Ravesteijn en door den domper v. Amstel werd toen aangedrongen op intrekking der motie. Want het zou een klap zijn in het aangezicht der fraktie!

Alzoo geschiedde. Coerman trok heel fatsoenlijk zijn motie in.

Dit was nu het groene hout, hoe moet nu het dorre zijn?

Als wij nog even herinneren aan het fonsch geluid van Postma uit den Haag, die het konsekwentst was in zijn conclusies over de redactie, dan is de heele rekening opgemaakt.

Nadat eerst Wijnkoop in Amsterdam met alle middelen verhinderd heeft dat de minderheid, ook op het congres zou zijn; den Haag gespleten was in twee groepen en één afgevaardigde, die juist tot den minderheid behoorde, was weggebleven op Zondag, dan is de opsomming compleet.

Maar toch niet geheel, want zelfs Soep ging op dien bewusten Zondag om 11 uur heen als afgevaardigde.

Deze moest naar Utrecht om een spreekbeurt te vervullen, wat hij beter aan een ander had kunnen overlaten! Zijn tegenwoordigheid in Leiden was meer noodig dan in Utrecht.

Zoo bleef dan niets over van de oppositie na den eersten avond van de Haagsche verklaring, niet zoo zeer door de verklaring als wel door afwezigheid van strijders. Want de onbeschaamdheid van de leiders en van nog tamelijk wat volgelingen die tot op het gebeente verleugend zijn, blijkt zelfs uit het officieel verslag dat in De Tribune stond. „De opmerking van Postma als zou Gorter geen volledige vrijheid van schrijven gehad hebben een infame leugen is.“

Alzoo sprak de Groot-Mogol van Ravesteijn.

Tegenover deze „eerlijke“ verklaring van dien leider, stellen wij de verklaring van Gorter.

„Vanaf Augustus 1914 had er geen principieel stuk tegen de Entente in de Tribune gestaan, en het mijne, het eerste, had de redactie weten tegen te houden van begin October 1917 tot 18 Februari 1918. Maar het zou nog mooier worden! De redactie antwoordde na langen tijd op mijn artikelen (tusschen haakjes het waren dezelfde als die ik in October zond, de veranderingen waren uiterst klein) en daaron schreef ik weer een antwoord in begin April. En dit artikel werd geplaatst in Juli, na de verkiezingen.

De redactie had mij gevraagd of ik dat goed vond; ik had geantwoord dat ik alle verantwoordelijkheid weigerde!

En de redactie was zoo laf om den datum onder mijn stuk weg te laten. Ik had dus van begin October 1917 tot half Juli 1918, dus 9 maanden er over gedaan, om twee principieele stukken tegen de Entente en de Vereenigde Staten geplaatst te krijgen. (Wij cursiveeren).

Zoo ziet de vrijheid van kritiek er uit in de S. D. P. die is opgericht om de onderdrukking der vrije meeningsuiting in de S. D. A. P.

De „infame leugens“ is geheel aan den kant van v. Ravesteijn.

Het bekende trio, wat in December 1909 is geroyeerd, onderdrukt op „infame“ wijze het vrije woord der oppositie.

Waarom? Omdat zij speciaal het Entente en het Amerikaansche kapitaal beter vindt dan het Duitsche en opkwaam voor de „hogere vormen“ van het kapitaal belichaamd in den volkerenbond van Wilson.

Zooals Troelstra de liberalen beter achtte dan de clericalen, dus opbouw voor de liberale bourgeoisie, zoo komen Wijnkoop c.s. nog op voor het machtigste deel van het wereldkapitaal het Engelsch-Amerikaansche.

Vandaar de infame leugen(s) van Ravesteijn en de gewiekste draaiërien en demagogie van Wijnkoop.

De sluipmoordenaars van het vrije woord in de S. D. P. zijn van Ravesteijn en Wijnkoop mitsgaders hun trawanten en hofbeambten waarmee zij zich overigens als een garde, ter bescherming van de leidersbelangen, omringen.

Wij willen nog een staal laten zien van de bestrijding door van Ravesteijn.

In genoemd verslag leest men:

„Wij betreuren de polemiek met Gorter zeer, maar deze spijt betreft alleen maar den persoon van Gorter. Wij vinden het diep tragisch dat iemand als Gorter, dien wij vroeger zoo lang en zoo goed in den strijd hebben gekend, zoo ver is gekomen.“

Hier hangt dus de Entente-beschermer van Ravesteijn den psychiater uit, zooda de geneesheer uit de Papendrechtse strafzaak het niet gemeener zou kunnen.

Dit voorgewend medelijden, waardoor Gorter zeer wordt vernederd en tot een soort ontorekenbare wordt verklaard, tot een idioot, tot een geesteskranke, overtreft alles wat zelfs een Troelstra oirbaar achtte om de oppositie te bestrijden.

De scherpste woorden zijn nog niet scherp genoeg om dit te brandmerken.

En zelfs intellectueelen van het merk-Knuttel zien en hooren niets!

De ineenstorting van de „revolutie“ in Holland gaf een matte tint, oefende een demprendend invloed op het congres.

De schijn alsof er iets in ons land gebeurd was, verhinderde den blik, den justen helderen kijk op de gebeurtenissen in de partij en de krant. De revolutionaire frase stond de onbevangenheid in den weg, ja juist daardoor stonden de leiders sterker.

Want zelfs afgevaardigden die niet geheel megingen met de leiding van krant en bestuur, waren zeer gematigd, heel bezadigd.

De contra revolutionaire praktijk van het afgeloopen tijdperk werd beneveld, weggedoeld door den schijn van de revolutie, door de frase. Dit was een faktor die mede in rekening moet worden gebracht ter verklaring van de dufheid en slapheid van het Leidsche congres.

De „revoluties“ in Holland leidden tot versterking van de leiders dictatuur zooda van Troelstra als van Wijnkoop.

De leiders kregen dus meer voet dan ooit om voort te gaan op den slechten weg. Hoe luidt ze ook weer, de conclusie van Gorter?

„Wijnkoop smooit met alle middelen, evenals Troelstra dat deed, de stem der minderheid. Alleen om zijn eigen politieke bedoelingen door te zetten.“

Dit is goedgevonden te Leiden. Wel niet formeel maar feitelijk, door de goedkeuring en hulde aan de redactie en partijbestuur.

De huichelachtige tegenstrijdigheid van revolutie en geen kritiek, een monsterachtige tegenstrijdigheid is dus bevestigd.

Geheel het tegendeel van de praktijk der Bolsjewiki. Zooda ook het samengaan, geheel vrijwillig, met Kolthek, het eigenlijke wezen van de politiek van Wijnkoop onthult!

Het opportunisme omhult met revolutionaire frasen in en buiten het parlement, de moord op de kritiek in de partij, ze hooren bijeen en vloeien voort uit de Wilsonpolitiek van Ravesteijn en Wijnkoop.

Daarom is ons orgaan meer noodig dan ooit.

De vrije kritiek wordt het meest gewaarborgd door een eigen orgaan.

Door het Leidsche congres is — zoo het niet reeds was — de S.D.P. meer gelijk geworden aan de overige opportunistische richtingen van de Nederlandsche arbeidersbeweging.

Collectief uittreden.

Door de oppositiegroep der afdeling den Haag van de Communistische Partij (voorheen S.D.P.) werd besloten om gezamenlijk voor het lidmaatschap der C.P. te bedanken.

De navolgende verklaring werd door een 26-tal leden ondertekend.

DEN HAAG, Dec. 1918

Aan de afdeling Den Haag der Communistische Partij (ex-S.D.P.)

W. M.

De ondergetekenden bedanken voor het lidmaatschap der C.P. om de navolgende redenen:

1°. In geen enkel opzicht blijkt dat de partijleiding en ook de leden der C.P. voorzover niet tot den oppositie behoorende, tegenover de loyale houding der Haagsche oppositie afdeling op het Congres te Leiden op 16 en 17 Nov. gewaarborgd hebben het volle recht van meeningsuiting en bewegingsvrijheid binnen de partij. Hiervan getuigt o.m. het royement-Kretz na de loyale houding der Haagsche delegatie en het arrogant optreden der partijleiding tegenover de kritiek van Postma o. a.

2°. Heeft de circulaire Gorter ten slotte met feiten duidelijk bewezen dat de gevoerde kritiek der Haagsche Afdeling op de partijleiding en redactie „Tribune“ volkomen juist en gerechtvaardigd was.

3°. Meenen de ondergetekende dat de aldus op deze basis verkregen parlementaire posities van enkele leiders de geheele inwendige organisatie dusdanig verstarren, dat het de groei van een werkelijke revolutionaire klasseorganisatie van anderen op belemmerd, en het belang der kamerleden, partijpropagandist(en), aspirant-kamerleden enz. eischt het smoren van elke kritiek die dit prestige naar buiten aantast en wel met alle middelen, zoals terecht de circulaire Gorter constateert.

4°. Is deze nationale politiek der C.P. op de basis van het levensmiddelenvraagstuk voornamelijk een voortdurende belemmering voor het daadwerkelijk revolutionair internationalisme en dus een groot gevaar voor deze wereldrevolutie. (Zie het gedeelte in de circulaire Gorter waarin het nationalistisch standpunt van de kamerfractie inzake het wittebrood naar voren treedt.)

Productie en Politiek.

(W.A.H.) Imperialistisch Reformisme.

Nu het wereldkapitaal met hervormingen naar voren treedt en het proletariaat in alle landen aan een nieuw tijdperk van slavernij wil binden, is het de taak van alle communisten de internationale solidariteit met de Russische Republiek als de principieële kern van den geheelen strijd te beschouwen en alleen daarnaar te handelen.

Het schijnt nog altijd noodig om dit telkens opnieuw te herhalen. Want nog altijd worden zoowel van de zijde van het N.A.S. als van de C.P. eischen in dezen tijd aan de bezittende klasse gesteld die, onder den drang van het imperialistische reformisme van het wereldkapitaal zelve voor deze

nieuwe imperialistische wereldorde allernoodzakelijkst zijn. Het zijn voor deze orde de gouden ketenen waarin het wereldproletariaat geklonken moet worden. Zij willen er daarom over praten!

Als we nu op dit oogenblik ook weer in de Deutsche revolutie zien, dat getracht wordt juist de sociale hervormingen en een zogenaamde constituantie door het contra-revolutionaire bloc van sociaal-imperialisten tegenover de solidariteit met de Bolsjewiki wordt gesteld, dan blijkt wel zonneklaar waar het de bourgeoisie met de sociaal-imperialistische leiders in de arbeidersbeweging om te doen is.

Geen enkele eisch die binnen het raam van het kapitalisme verwezenlijkt of in overweging genomen kan worden is in staat de wereldrevolutie aan te wakkeren.

Geen waschlijstjes van eischen dwingt de massa tot de daadwerkelijke overgave aan de taak der internationale revolutie. We zien het nu ook weer in Duitschland dat de bourgeoisie daar haar contra-revolutionaire drijven mee kan dienen en dat de arbeidersklasse daarbij alles verliest wat onze Russische kameraden in den harden strijd met zooveel opofferingen hebben opgebouwd.

Waar de revolutie van het wereldproletariaat dreigt aan alle kanten neergedrukt te worden door een geestelijke overmacht daar is het misdadig te noemen wanneer leiders in de arbeidersbeweging steeds weer de gelegenheid geven aan de bourgeoisie om de scherpe kanten van de revolutionaire spanning af te stempelen.

Er is voor het strijdende proletariaat geen andere weg dan de strengste consequentie n.l. haar eigen klassedictatuur als allereerste voorwaarde om haar eigen historische taak te kunnen volbrengen. De produktie met haar technische vervolmaaktheid voorzover op dit oogenblik bereikt is, vraagt om de nieuwe proletarische maatschappij. Deze nieuwe maatschappij kan alleen ten voordele van allen de nieuwe rijkdommen uit deze produktie halen.

Dit alles eischt op dit oogenblik een zuivere klassopolitiek van het proletariaat, die lijnrecht indruischt tegen de persoonlijke politiek van leidersklikeken, die op dit oogenblik het nog in de macht hebben de arbeidersbeweging voor allerlei vertooningen te misbruiken.

Een van de zuiverste uitdrukkingen van het imperialistisch reformisme is b.v. de S.P. De leider, die daarbij het baasje speelt is Kolthek, die zichzelf tot een soort van parlementair vliegwielt heeft „opgewerkt“. Uit deze S.P. spreekt niet anders dan persoonlijke politiek en de protserige allures waarmee Kolthek deze politiek voordraagt. De revolutiegedachten te verwringen tot een parlementaire frase, ziedaar de taak van het revolutionaire kamerclubje met Kolthek aan het hoofd.

Wij zullen nog wel gelegenheid vinden om het geheele gedoe van de kamerleden Wijnkoop, Ravesteijn, Kolthek en Kruytuitvoeg te beschouwen, maar willen alleen in dit verband er op wijzen, dat van een zelfstandig begrip van de taak der arbeidersklasse in de produktie bij deze leeren niet het minst aanwezig is en zij de dolste middelen zullen aangrijpen om het imperialistisch reformisme te dienen. En dol zullen die middelen zeker zijn als men bedenkt, hoe weergaloos snel het wereldkapitalisme er nu reeds bij is om het proletariaat te overdonderen.

Het geassocieerd kapitaal is nu de drijfkracht van het wereldkapitaal. Alle nationale bourgeoisieën voelen zich alleen nog achter deze motor van het geassocieerde kapitalisme

veilig en zoeken naar de organisatie en de organisatoren, die hen de eenheid van daad tegen het Bolsjewisme brengt en beveiligd tegen de proletarische revolutie.

De proletarische revolutie staat daardoor zooals in Rusland reeds bij den aanvang der proletarische dictatuur, in het absolute teken der wereldrevolutie. Over de geheele wereld spant de bourgeoisie samen om tot de wederopbouw van de produktie langs den ouden weg van de uitbuiting met nieuwe middelen te geraken. Dat streven bepaalt haar politiek. En deze politiek is voornamelijk er op gericht om tijd te winnen ter organisatie van haar contra-revolutionaire doeleinden. Vandaar dat wij niets te veel zeggen als we meenen dat elk half uur, dat door wie ook in de arbeidersbeweging wordt aangewend om verschillende sociale hervormingen onder het kapitalisme te verwezenlijken beteekent, dat men tijd wint voor de bourgeoisie om deze haar plannen van contra-revolutie onder den schoonen schijn van wederopbouw der nationale industrieën te steunen. Het is niets meer of minder dan de grootste volksvergiftiging wanneer over hervormingen en andere eischen wordt gesproken. Geen enkele bourgeoisie van welke natie ook, is op dit oogenblik zeker van haar zaak. Geen enkele bourgeoisie weet wat zij aan sociale hervormingen zou kunnen tot stand brengen, zij verkeeren alle met elkaar in de angst de produktie niet meer volgens het oude uitbuitersstelsel te kunnen beheerschen. En in dezen angst grijpen zij allen naar het eenige middel dat voor hen deze gevaren kan bezweren, n.l. de massa door woorden te vergiftigen en beloften voor te spiegelen waarvan zij bewust overtuigd is, dat het vooralsnog onmogelijk is daaraan te handelen.

De handeling van elke bourgeoisie is op dit oogenblik gebonden aan hetgeen het geassocieerde kapitaal als de motor van het wereldkapitaal noodzakelijk acht. Het protesteeren van Engelsche arbeiders tegen het aanwezig zijn van Engelsche en andere soldaten van de geallieerden in Rusland en de oorlogstoestand aldaar, is het begin van proletarisch verzet tegen het wereldkapitaal, evenals de eisch van de Spartacusgroep in Duitschland om de algehele macht aan de arbeiders- en soldatenraden en de noodzakelijke voorwaarde: de proletarische dictatuur om de nieuwe maatschappij te kunnen opbouwen.

Het zijn nog slechts deelen van het wereldproletariaat die aldus spreken en al hun energie aanwenden om de massa zoo te doen handelen.

Het andere deel, de overgrote massa, zit nog te veel vastgeroest aan de idee van een hervormd kapitalisme en geeft alle gelegenheid aan de bourgeoisie om te handelen. Alle gelegenheid en alle tijd geeft nog het overgrote deel der arbeiders in de landen Frankrijk, Duitschland en Engeland aan deze bourgeoisie om de produktie volgens haar systeem te herstellen.

Het wereldkapitaal organiseert daartoe opnieuw een oorlog, het dreigt opnieuw met massa-moord, met massa-ellende. Het offert opnieuw proletarisch bloed voor haar zaak, daarin zit het misdadige van haar politiek.

En deze misdadigheid der nationale bourgeoisieën wordt gesteunt door van Ravesteijn in het parlement als hij beweert, dat deze regering de fout der vorige regering moet herstellen door het geassocieerde kapitaal gunstig voor ons land te stemmen. Men staat eenvoudig paf van dergelijke raadgevingen. Alsof het onze taak zou zijn deze volksvergiftiging van het geassocieerde kapitaal als gangmaker van het wereldkapitaal te ondersteunen. Want de consequentie van een dergelijke politiek is, dat men aankondigt een burgerlijke regering te willen steunen, die een dergelijke politiek voorstaat en zelfs indien zoo een regering hier niet kan

gevormd worden de geallieerden om bezetting van ons gebied te verzoeken. Want dan nietwaar is wel het ideaal bereikt. Dan krijg je een regering die het geassocieerde kapitaal 't gunstigst gestemd is.

Er zijn op dit oogenblik twee stroomingen in de arbeidersbeweging, die lijnrecht tegenover elkaar staan. De revolutionaire minderheden staan op het standpunt van de volkomen solidariteit met de revolutie, d.w.z. met de Russische Republiek. De andere strooming staat onder den invloed van het imperialistisch reformisme van het wereldkapitaal.

Deze twee stroomingen zijn de voortzetting van de oude geschillen tusschen revisionisme en marxisme op internationaal terrein onder de nieuwe verhoudingen van dezen wereldoorlog.

Revisionisme en Marxisme waren in het tijdperk van voor den oorlog zuiver politieke geschillen. Het gaat nu om de politiek en de produktie. Want de imperialistische reformisten bestendigen met hun politiek de kapitalistische produktiewijze.

De revolutionairen worden gedwongen als zij tenminste revolutionairen willen blijven, om haar politiek te baseren op de socialistische werkelijkheid in Rusland. Men kan dii niet ten halve doen. Vandaar het verschijnsel dat wij dit half doet, door bv. elschien te stellen aan dit kapitalisme en de massa oproept ter verwezenlijking van deze eischen in dit kapitalisme daardoor in de kaart moet spelen van het imperialistisch reformisme van het wereldkapitaal.

Gorter stelt daarom in zijn jongste brochure over de wereldrevolutie dan ook alleen die eischen, welke alleen te verwezenlijken zijn door het proletariaat zelve als de dictatuur van de arbeiders- en soldatenraden feit is geworden. Men kan ook niet anders dan zoo den strijd opvatten. Men kan niet half Kerenski half Lenin zijn zooals de „revolutionaire“ kamerfractie. Dat beteekent in deze situatie van het wereldkapitaal en zijn imperialistisch reformisme, dat men heel Kerenski is en dat men voor de Russische kameraden slechts mooie woorden heeft die deze misdadige politiek moet maskeeren.

De Russische Bolsjewiki hebben niet voor de Russen alleen maar voor het geheele wereldproletariaat gestreden en geofferd.

Alleen voor een burgerlijk gezant als den heer Oudendijk moest dit iets onbegrijpelijk zijn. Dit is helaas niet 't geval. Ook zich noemende revolutionairen stellen zich niet op 't consequente standpunt van deze revolutie.

De C.P. en met haar voorop de „revolutionaire kamerclub“ staan onder den invloed van het burgerlijk imperialistisch reformisme. Zij willen meer doen voor de arbeiders dan de politiek der regerende klasse ontmaskeren en de werkelijke krachten bloot leggen, die achter het burgerlijk regeersysteem staan. Zij willen samen met een door het geassocieerde kapitaal gewaardeerde regering de taak van het imperialistisch reformisme van de O.W.-klasse verlichten.

Zij vinden het eerste als alle burgerlijke parlementariërs te negatief. Ook zij dreigen — evenals Troelstra met de revolutie — met een obstructie tegen de burgerlijke orde in het parlement, maar laten de beste gelegenheid voorbijgaan de daad bij het woord te voegen. Even laf als Troelstra dus!

Dat alles komt door de invloed van het imperialistisch reformisme waarvan Kolthek de allerbeste woordvoerder is. Onderwijl krijgt de bourgeoisie tijd om

haar zaakje te regelen. Haar politiek hangt ten nauwste samen met haar produktiesysteem. In de ure des gevaars geeft zij zich geheel over aan het imperialistisch reformisme, dat hebben wij ook in Holland kunnen constateeren en is dus deze bourgeoisie reeds gunstig voor de geassocieerden gestemd.

Onze taak is het in tegenstelling daarmee de politiek van het proletariaat op te voeren tot het peil van revolutionaire klassopolitiek en dus in onmiddellijke samenhang met de zelfstandige communistische taak in de produktie. Dan eerst voldoen wij aan de allereerste consequenties van het Bolsjewisme. Breken met alles wat het burgerlijk regeersysteem met zich brengt is de allereerste voorwaarde om in de praktijk van de massastakingen het revolutionaire karakter en strijdvastheid idealisme te doen zegeprelen over dit imperialistisch reformisme.

Een verklaring v.d. redactie.

Naar aanleiding van het artikel van Soep over het congres van de S.D.P. volge hier, waar het gaat om een kwestie van principiële aard, eenige kritiek op de volgende passage in het bewuste artikel:

„Wat men ook moge zeggen van Troelstra, maar zijn anti-imperialistische opvatting waren niet pro-Duitsch, maar waren meer anti alle-imperialisme dan de zeer geproponceerde anti-Duitsche taktiek van de Tribune“.

Het eerste wat wij ontkennen is dat Troelstra „anti-imperialistische“ opvattingen heeft. De heer Troelstra ontkent de noodzakelijkheid van het imperialisme. In zijn brochure „De wereldoorlog en de sociaal-democratie“ leest men o.m.:

De expansie van het kapitaal moge, zolang het kapitalisme bestaat, voor zijn verdere ontwikkeling in het algemeen noodzakelijk en de drijfkracht van de revolutionering en internationalisering (zoo staat er) der wereld zijn — de methode dier expansie behoeft daarom niet die van het imperialisme te zijn“ (pag. 29).

Na 4 jaar wereldoorlog is het onnoodig dezen onzin te weerleggen.

De botsingen van het Engelsch-Fransche kapitaal waarbij zich het Amerikaansche heeft gevoegd, met het Duitsche, heeft ons voldoende geleerd hoe de methoden van uitbreiding van het kapitaal, of de handhaving van de reeds verkregen uitbreidingen er uit zien.

Geheel in overeenstemming met deze opvattingen van het niet noodzakelijke van het imperialisme, van het geloof aan het pacifistisch „imperialisme“, is de opvatting van Troelstra betreffende den volkerenbond.

Zeër onlangs hield de heer Troelstra in Het Volk lyrische halfgare beschouwingen, waarin zooveel te lezen stond als de Wilsonsche Volkerenbond een stap op den weg naar het socialisme!

Op dit punt vestigen wij de bijzondere aandacht. Want dit is tevens een geloofsartikel van v. Ravesteijn c.s.

Natuurlijk komen de laatstgenoemden voor den volkerenbond op, onder, een revolutionairen schijn.

Men leest in de Tribune van 2 April 1918, dus van jongen datum:

„De werkelijke meening van De Tribune en de partij ten opzichte van het punt in kwestie is natuurlijk deze, dat, indien de algemeene revolutie den wereldoorlog nog niet vermag af te lossen op elk willekeurig oogenblik, (let wel onder dit voorbehoud, dat niets dan het reinste opportunisme is. Red. Int.) de terugdringing van het Duitsche imperialisme, tijdens, de verwezenlijking van

de doeleinden van Wilson c.s. (wij cursiveeren Red. Int.) na den oorlog, betere kansen biedt voor de revolutionaire ontwikkeling in alle landen, (ja, b.v. het verpletteren van de Russische en Deutsche revolutie door het Amerikaansche en Engelsche kapitaal biedt „betere kansen“ voor de „revolutionaire ontwikkeling“. Red. Int.) dan de overwinning van de Middellijken“.

Op het punt van den volkerenbond, van het geloof aan het betere Engelsch-Amerikaansche kapitaal is de heilige familie Troelstra—Ravesteijn—Wijnkoop en consorten het volkomen eens.

Troelstra niet beter dan Wijnkoop, maar gelijk.

Troelstra is dus ook niet meer anti-alle imperialisme dan Wijnkoop en zijn garde.

We zouden onvolledig zijn als we Troelstra's Stockholmsche pogingen niet behandelden.

Voor al om dat de Tribune als Entente-patriotisch blad deze zaak heeft verknoeid.

Troelstra heeft door middel van een conferentie van alle sociaal-patriotten willen werken voor een verzoening tusschen de imperialismen, n.l. voor den imperialistischen vrede der regeringen. Hij, Troelstra, ging als „vredesman“, die in Holland voor de mobilisatiecredieten heeft gestemd, in Stockholm samen met Mensjewiki en Sociaal-Revolutionairen, toen de meerderheid van den raad van arbeiders en soldaten vormende, die vóór het offensief van Kerenski was, een offensief ondernomen op aanstoken van Engeland en Amerika.

Een offensief door de Tribune ook toegejuicht.

Daarom hebben de leiders van Ravesteijn en Wijnkoop niet naar de 3e Zimmerwald-conferentie willen gaan, omdat ze voor de overwinning der Entente waren en zij geheel naar den trant der sociaal patriotten van de Entente-landen fel waren tegen den verzoeningsvrede met Duitschland, dus tegen Stockholm.

De compromisvrede van Troelstra opgesteld in het program, door Huysmans c.s. uitgegeven, toen de Engelsche en Fransche sociaal patriotten niet mochten komen van hunne regeringen, is zooals Radek in „De Bote der Russische Revolutie“ heeft beweerd zeer in het voordeel van Engeland.

Wij vragen aan de arbeiders, aan de socialisten, wat is beter, een verzoeningsvrede, een vrede door overleg, of een vrede door overwinning, uit het oogpunt van een wereldrevolutie?

Daarop zullen zij moeten antwoorden, beiden zijn voor de wereldrevolutie even gevaarlijk.

Welnu Troelstra wou een imperialistische regeringsvrede, Wijnkoop, Ravesteijn c.s. een vrede door overwinning van de Vereenigde Staten en Engeland, dus ook een regeringsvrede.

Wie is nu beter Troelstra of de „revolutionairen“ Wijnkoop en van Ravesteijn?

Troelstra is dus niet beter, is niet meer „anti-alle-imperialisme“ dan de leiders der S.D.P. Mogen deze laatste ook nog zoo bedreven zijn in revolutionaire huichelarij.

Als konsekwente voorstanders van het Bolsjewisme kunnen we dus met kameraad Soep's opmerkingen, die wij hebben geciteerd, niet accoord gaan.

Imperialistische tendenzen in het N.A.S.

(B.I.) Het blad van het N.A.S. dat zoogriif plaatsruimte verleent aan Cornelissen en Kolthek in de redactioneele kolommen,

DE NIEUWE TIJD

en inzenders, die opkomen tegen den inhoud van die artikelen, onder „ingezonden“ zet, toont duidelijk aan welken kant het staat met zijn sympathieën. Ofschoon als uitzondering Cornellijsen laatst onder „ingezonden“ kwam.

Op diens aanstoken neemt het nu een contra-revolutionair manifest tegen de Bolsjewiki op. Natuurlijk zal nu het blad „De Arbeid“ beweren, dat dit de ware, onvervalschte, waschte onpartijdigheid is en dat wij maar ruzemakers zijn, die verdeeldheid zaaien. Als dit zoo komen zal, dit modebrul van „De Arbeid“ — dan zullen wij dit betreuren als een poging om de aandacht van onze kritiek af te leiden.

Maar wij kunnen onze roeping niet getrouw blijven als wij „De Arbeid“ niet even onderhanden nemen. Het moest reeds eerder geschied zijn.

Het nummer van „De Arbeid“ van 14 September '18 bevat een hoofdartikel: „Het congres van het Fransche N.A.S.“

Het spijt ons maar dit artikel is niet compleet. Wij lazen een verslag waaruit bleek, dat de minderheid van revolutionairen, een kleine minderheid, opkwam tegen de meerderheid van sociaal patriotten en den Franschen Scheidemann of Legien, die in Frankrijk luistert naar den naam van Jouhaux. Het hoofdartikel wekt den indruk of alles pais en vree was en geeft daardoor een vals beeld van het sociaal patriottisch N.A.S. in Frankrijk. Is dat soms ook onpartijdigheid van „De Arbeid“ om de revolutionairen in het Fransche N.A.S. te negeren, dood te zwijgen?

* * *

Nu het artikel. Dit geeft een overzicht met het program van het N.A.S. in Frankrijk. Wij slaan vele eischen over om dat in dit bestek wij dit alles niet kunnen behandelen.

Wij wijzen alleen op punt 7. Dit punt houdt in: Oprichting van een Bond van Naties. In gewone taal, een volkerenbond.

Het orgaan van het N.A.S. prijst reeds in de eerste kolom van het bewuste hoofdartikel volgendewijze:

„Het denkende en georganiseerde deel der Fransche arbeiders zit de regeering op de hiel en geeft ook daardoor weer blijk, dat ze nog altijd vooraan staan in den strijd der revolutionairen“.

Dit noemen wij rondweg een leugen. Want revolutionairen zijn de meerderheidslui in het Fransche N.A.S. en zijn leiders niet. Of zijn Fransche sociaal patriotten wel revolutionair en Duitse niet? Jouhaux wel revolutionair en Legien niet?

Het bewuste artikel vervolgt dan.

„Doch zij blijven daarbij met beide voeten op den bodem der werkelijkheid staan en stellen eischen, die thans reeds te verwezenlijken zijn, doch een flinken stap beteken op den weg naar het socialisme. En de leiders van de C.G.T. zijn er blijkbaar volkomen in geslaagd, de organisaties te overtuigen van de noodzakelijkheid om te handelen zooals ze hebben gedaan.“

Tot zoover de lofprijzing van „De Arbeid“.

Dus de bond van Naties oftewel volkerenbond, is een stap op den weg naar het socialisme. De overheersching van het Engelsch-Amerikaansche wereld-kapitaal staat inderdaad „op den bodem der werkelijkheid“, de werkelijkheid van het imperialisme, waartoe „de leiders van de C.G.T. de organisaties“ in Frankrijk hebben overtuigd.

Fraaie vooraanstaande revolutionairen. Het zou beter zijn de heeren leiders en de volgelingen contra-revolutionairen te noemen. Het blad „De Arbeid“ prijst zingt den lof over deze mensen. Het hoofddoorgaan van het N.A.S. maakt dus imperialistische propaganda.

En dat gaat in Holland door voor een revolutionair blad. Blinde leidlieden der blinden!

(W.A.H.) De redactie van dit sociaal-democratisch maandschrift onder bovengenoemde titel maakt in de December-aflevering door een bijgaande circulaire bekend dat dit orgaan voortaan om de veertien dagen zal verschijnen.

De redactie blijft dezelfde en bestaat uit Dr. A. Pannekoek, Dr. W. van Ravesteijn en Henriëtte Roland Holst.

De ondertitel van dit Maandschrift n.l. sociaal-democratische schijnt ook na het congres van de S.D.P. te Leiden (thans Communistische Partij) dezelfde te blijven. De redactie gaat blijkbaar van het o.i. zeer juiste standpunt uit dat het beter is eerst inderdaad communistisch te zijn alvorens tot naamsverandering over te gaan. Wat de redactie zich verder voorneemt lijkt ons zeer prijzenswaardig. Het is inderdaad noodig dat de vele vraagstukken die uit de geestelijke smeltkroes van dezen wereldoorlog naar voren komen grondig door theorie te verhelderen. Om dit doel te bereiken zal het o.i. noodzakelijk zijn dat de principiële verschillen tusschen de verschillende richtingen in dit veertiendaagse orgaan meer naar voren kunnen komen. Dat zal zeker de belangstelling voor een dergelijk orgaan aanmerkelijk verhoogen. Aan opkammerij van vriendjes onder elkaar wordt reeds veel te veel gedaan.

Erg bemoedigend voorkritici was het niet toen b.v. 't stuk van Luteraan waarin juist principiële verschillen naar voren kwam veel te laat werd geplaatst.

Wat is er van een bespreking van het verkiezingsprogram der S.D.P. terecht gekomen op deze wijze? Even weinig als in de S.D.P. zelve. En dat nu in dit December-nummer de geheele staf van het intellect zwijgt over het congres der S.D.P. te Leiden is zeer merkwaardig. Daarentegen een opkammerij van de politiek der kamerfractie door B. Coltof. Diezelfde kamerfractie die op 't congres te Leiden de toonaangevende worger der democratie was.

Dat alles geeft weinig bemoediging voor de komende jaargang.

In zijn brochure over „pseudo marxisme en echt revisionisme“ zeide van Ravesteijn indertijd dat men elke strijd doodt wanneer men in de arbeidersbeweging de stem van onderen op met alle middelen smoort. Waar dit heerschap na dien tijd niets anders gedaan heeft dan op alle mogelijke manieren de strijd van onderen op te verdoezelen en te onderdrukken daar geeft het ook al niet veel moed voor de toekomst als men alle stukken voor dit tijdschrift aan het adres van dit heerschap moet zenden.

Meermalen is toch gebleken dat van onbekende goden de stukken eenvoudig naar den prullemand verhuizen omdat ze voor deze heeren niet welgevallige kritiek bevatten. (Dit geschiedde herhaaldelijk bij de redactie van „De Tribune“, mede dus door van Ravesteijn.) Wij kunnen dus bij voorbaat niet erg geestdriftig gestemd zijn over de plannen van „De Nieuwe Tijd“. Wij zullen daarvoor eerst de daden af moeten wachten.

Overigens is de stelling die de redactie inneemt o.i. zeer juist en is een dergelijk tijdschrift zeer noodig.

Wij willen niet voorbarig zijn met een beoordeeling. De houding evenwel die de redactie van het afgeloopen jaar heeft aangenomen was voor al het dorre hout in de beweging erg voordeel. Het onderdrukken van de principiële verschillen is volkomen gelukt. Dit is een feit.

We zullen dus nu maar afwachten hoe het verder loopt. Eerst dan zal kunnen blijken of „de onderlinge gedachtenwisseling“ die de redactie wil, om te komen tot „the-

oretische verheldering“ niet een ijdele frase is. Abonneeren op dit tijdschrift kan men bij de firma J. A. Fortuyn, Overtoom 546, te Amsterdam.

De ijverige Koltheek.

Hoe ijverig Koltheek voor het imperialistisch reformisme is blijkt nu weer uit 't laatste nummer van „Recht voor Alle“.

We weten reeds van dezen hyper parlementair hoe vijandig hij tegen de proletarische dictatuur in Rusland is opgetreden.

Om dit Bolsjewisme ook hier te bezweren, is de bourgeoisie bezig door een nieuwe instelling haar zaakje op gang te houden. Deze nieuwe instelling draagt den wijschen titel van „Hoogen Raad van Arbeid“. Reeds uit den titel „Hoogen Raad“ voelt een ieder het opzettelijk bedrog.

Koltheek vertelt ons eerst dat hij wel weet dat de kapitalistische regeering de grondslag der uitbuiting niet zal aantasten, maar laat er op volgen, dat „alleen noodgedwongen, en dan nog met weersin, zal ze (de kapitalistische regeering) dien grondslag aantasten“.

Daartegenover meenen wij „dat elke kapitalistische regeering eerst geheel uit elkaar geslagen moet worden door de dictatuur van het proletariaat, alvorens de proletariërs de grondslag der uitbuiting kunnen vernietigen. Dit zagen we in Rusland en zien we thans in Duitschland. Eerst als alle kapitalistische organismen volkomen uit elkaar geslagen zijn, kan de opbouw van het nieuwe beginnen.“

De bourgeoisie zal nooit ook niet „met weersin“ dit mede helpen tot stand brengen. Het proletarisch communisme komt niet tot stand doordat men de bourgeoisie er voor laat werken. Voor deze taak staat het proletariaat absoluut alleen. Uit den geest van het artikel van Koltheek spreekt de waanvoorstelling alsof het socialisme zich zal voltrekken doordat het arbeidersleger de bourgeoisie dwingt op een bepaald oogenblik het socialisme te helpen instellen.

Uit deze gedachten spreekt de burgerlijke reformist Koltheek.

De strijd van het wereld-proletariaat is de eerste plaats een strijd van vernietiging van alle burgerlijke organismen die berusten op het privaatrecht en de eigendomsverhoudingen, zie Rusland.

Noch als regeering noch als klasse zal tot deze vernietiging het kapitalisme bijdragen om de eenvoudige reden dat het socialisme alleen door de proletariërs kan tot stand komen.

Anders gebeurt er niets van beteekenis voor het Kommunisme, zie Duitschland.

Verkiezing Redactie

Inzake het verkiezen van de redactie voor de „Internationale“ ontvingen wij de navolgende mededeeling van de groep Rotterdam.

De Redactie v.d. „Internationale“
Den Haag.

W. M.

Hierdoor deel ik U mede dat de uitslag van het gehouden referendum als volgt is:

W. A. Hoenders 50 stemmen

B. Luteraan 40 „

C. Oostwald 46 „

W. J. Schuppers 38 „

Zoodat de eerste drie gekozen zijn.

Kam. Groetend,

W. de Graaf,

G. Kretz,

J. Visser.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Adm.: Rembrandtstr. 434, Den Haag.

Red.-Adres: Oostenburgermiddenstr. 59,

AMSTERDAM

2e Jaargang No. 14

: 18 Jan. 1919 :

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling

f 0.70 per halfjaar - Losse Nrs. 5 cent

INHOUD: 1. Ons Program. — 2. Productie en Politiek. — 3. Het Orgaan van het N. A. S. „De Arbeid“ en de Fransche Syndicalisten. — 4. De Engelsche verkiezingen. — 5. Collectief uitbreiden. 6. Parlementaire Kroniek. — 7. Scheidemann en Wijnkoop. — 3. Verantwoording „Internationale“.

Ons Program.

(B. L.) Men vraagt ons wat eigenlijk ons program is. Het antwoord op deze vraag kan niet eenvoudig zijn. In de eerste plaats herinneren wij aan hetgeen vroeger door de oprichters van dit blad is opgesteld als richtsnoer.

1. De revolutionaire socialisten, staande op het standpunt van de Linkerzijde van Zimmerwald (dat, wat de buitenlandsche politiek betreft, het best wordt uitgedrukt door den strijd tegen elk imperialisme), geven een orgaan uit getiteld: „De Internationale, Orgaan voor Onafhankelijke Socialistische Arbeiders-Politiek“.

2. De politiek van den Ned. Imperialistische staat op militair en economisch gebied wordt, zoowel voor Nederland als ten aanzien van Indië, zoo scherp mogelijk bestreden.

3. Ten aanzien van de vakbeweging stelt het orgaan zich tot taak ieder streven van het N. A. S. en het N. V. V. om de arbeidersklasse in haren strijd tegen 't imperialisme het wapen van de massastaking en het onbetrouwbaar maken van het leger in dienst van het kapitalisme als middelen toe te passen, daadwerkelijk te steunen.

Het orgaan bestrijdt ten scherpste alle reformistische en imperialistische strekkingen onder de vakarbeiders, georganiseerd in het N. A. S. en in het N. V. V.

4. Het orgaan stelt zijn kolommen open voor allen, die door zelfstandige klassenstrijd het arbeidende volk willen voeren naar het communisme.

De linkerzijde van Zimmerwald heeft overwonnen. Want wie stonden aan de spits van de de linkerzijde van Zimmerwald?

De Bolsjewiki. Lenin was het, die volgens getuigenis van tegenstanders, in Kiental, op de tweede Zimmerwald-conferentie, een overwegenden invloed heeft geoefend.

Lenin gaat langs den rechten weg. Hij aarzelt niet, hij is niet dan zoo en dan weer anders, maar gaat recht op het doel af, ontziet de leiders van andere socialistische partijen niet, hij is niet kronkelvaardig.

Door dien weg te gaan en geen anderen, kon hij en de Russische kameraden door middel van Arbeiders- en Soldatenraden de macht, de Staatsmacht vormen, teneinde een wereld van vijanden in binnen- en buitenland te weerstaan en alle aanvallen te doen mislukken.

De macht van de Sovjet Republiek, is allereerst de macht van het beginsel. In de Sovjet-Republiek is het woord van Marx, dat de theorie moet inslaan, in de hoofden

des volks en zoo tot een materiële macht worden, tot een waarheid geworden die iedereen kan waarnemen.

In het land waar wij wonen is van revolutie op dit oogenblik geen sprake. Het N. A. S. en N.V.V. hebben ieder hun program opgesteld. De S.D.A.P. is verbonden met de Moderne Centrale. Daarnaast heeft het Revolutionair Socialistisch Comité een program opgesteld. Een program wat ons het meest aanstaat. Maar dit program wordt niet door ons maar door de grootste organisatie bij dit comité aangesloten, het N.A.S. vrijwel als louter theorie beschouwd, door naast dit program, een afzonderlijk program op te stellen. Natuurlijk moet dit program voor de vakbeweging dienen. Een program wat in wezen niets hoegenaamd verschilt, eer minder dan meer radicaal is, dan het program van het N.V.V. en de S.D.A.P. Het program gaat tot in onderdelen over erkenning van vakverenigingen, sociale wetgeving, arbeidsduur, loon, sociale maatregelen en politieke eischen.

Onder de laatste eischen vindt men o.m.: A. Intrekking van de stakingswetten van 1903;

B. gelijkberechtigtheid van man en vrouw;

C. afschaffing van eerste kamer, koningschap en diplomatie.

Onder punt B. moet, als er gelijkberechtigtheid van man en vrouw moet komen, zeker het algemeen vrouwenkiesrecht worden verstaan. Dit zegt het N.A.S. niet. Maar een goed verstaander heeft een half woord nodig. Ditzelfde eischt het N.V.V. en de S.D.A.P. ook, evenals de rest, van de door ons geciteerde eischen.

Hoe moet nu dit orgaan tegenover dit pogen staan. Moeten onze mensen, die werkelijk zich rondom dit blad hebben geschaard en dit als vaandel omhoog houden, daartegenover stellen politieke geheelonthouding? afkeer van parlementair optreden aanbevelen?

Krachten zijn richtsnoer mag nog kan dit. De linkerzijde van Zimmerwald was nimmer tegen parlementair werk mits van belijst revolutionairen geest doortrokken.

Lenin, de politikus van het wereldproletariaat heeft op dit gebied anteceden ten.

Hij gaf een richtsnoer uit over de taak van de linkerzijde van Zimmerwald in de Zwitsersche Socialistische partij, wat eerst onlangs in de Fransche taal is publiek gemaakt. Hij zegt daarin o. a.: „Niet volgens de reformistische methode, dat wil zeggen alleen zulke hervormingen te eischen die aannemelijk zijn voor de bourgeoisie en die niet in staat zijn de ellende der massa op te heffen, is het, dat de socialistische partij moeten trekken van den parlementairen strijd, van het referendum en de instelling van het recht om wetsontwerpen voor te slaan buiten het parlement, maar wel in dezen zin dat het socialistisch stelsel moge-

lijk is in Zwitserland van een economisch standpunt en waarvan de noodzakelijkheid wordt gevoeld door de duurre en de overheersching van het Finantiekapitaal. De ondragelijkheid daarvan is tastbaar.

Door de internationale betrekkingen in het leven geroepen door den oorlog, die meer en meer het proletariaat in alle landen op den weg der revolutie drijft.

Volledige gelijkheid, zonder uitzonderingen, van politieke rechten van man en vrouw zijn noodzakelijk. Men moet aan de massa duidelijk maken hoe dringend deze hervormingen zijn in een tijd waarin oorlog en duurre de volksmassa in gisting brengt en de vrouwen worden genoodzaakt zich met politieke kwesties te bemoeien“.

Dus Lenin eischt als revolutionair o. m. actie voor vrouwenkiesrecht naast agitatie onder de soldaten, onder de jeugd enz.

Dit orgaan kan dus krachtens zijn oorsprong niet anti-parlementair zijn. De russische revolutie is er en de Duitse eveneens. De Russische is de meest bewuste, de meest konsekwente.

Liebknecht en Lenin zijn beiden marxisten. Geen anarchisten of syndicalisten. De oorlog heeft aangetoond dat syndicalisme en anarchisme geen waarborg zijn tegen het meegaan met den oorlog, met het imperialisme. Syndicalisten, heel en half anarchisten, staan of vijandig of wijfelend tegenover de Russische revolutie. Uitzonderingen daargelaten.

Zie naar onze Federatie van Revolutionaire socialisten in Nederland. Het bestuur wil een onderzoek naar het optreden der Bolsjewiki in Rusland; „De Vrije Socialist“ is heftig tegen de Russische revolutie op grond van de anti-gezagstheorie. De syndicalisten zwijgen we over, die komen in andere rubrieken wel aan de beurt.

Dit orgaan is opgericht door leden van de S.D.P. De kwestie is dus: wat moeten wij doen?

Het antwoord op die vraag moet o.i. luiden: de oppositie moet als één man, in gesloten gelid eischen, zoowel van de partijleiding als van de krant „De Tribune“, dat zij zich stellen op het standpunt van de internationale, van de wereldrevolutie en van niets minder. Geen „vaagheden, geen „impressies“, geen halfheden meer. Kleur bekennen.

De strijd tegen eigen regeering alleen is onvoldoende, is ontoereikend. Wie slechts eigen regeering alléén bestrijdt is bekrompen. Wij hebben den strijd tegen elk imperialisme op ons program.

De geallieerden, Engeland, de Vereenigde Staten en Frankrijk en de kleiner naloopers, zijn op dit oogenblik de vertegenwoordigers van het wereldkapitaal.

Het voormalige Habsburgsche Keizerrijk en Duitschland zijn omsingeld. De wereldpolitieke doeleinden van Clemenceau, van Lloyd George en Wilson zijn bereikt. Het proletariaat staat thans niet tusschen twee,